

burde ikke lægge sig fast på et ufravigeligt standpunkt i denne sag. Man burde derfor ikke binde sig til, at kontrollen skulle udøves under FN's auspicer.

Under debatten blev der af 15 lande, der havde deltaget i aktionen i Korea, fremsat et resolutionsforslag, der tager beretningen fra Genèvekonferencen til efterretning og bekræfter FN's mål om Koreas genforening. Efter en række delafstemninger vedtog 1. udvalg denne resolution med 50 stemmer mod 5 (østblokken), medens 4 (Burma, Indien, Saudi Arabien og Syrien) afholdt sig fra at stemme. Sovjetunionens foreslag om Koreakommissionens ophævelse blev forkastet med 50 stemmer mod 5 (østblokken), medens 1 land (Syrien) afholdt sig fra at stemme.

Plenarforsamlingen godkendte den 11. december 15 magts forslaget med 50 stemmer mod 5 (østblokken), medens 4 (Indien, Indonesien, Syrien og Burma) afholdt sig fra at stemme. Samtidig forkastede plenarforsamlingen mod østblokkens 5 stemmer det sovjetrussiske forslag om Koreakommissionens ophævelse.

14. Fængslede amerikanske flyvere i Kina.

(Dagsordenens punkt 72).

På en af plenarforsamlingens sidste dage indgav USA en klage over tilbageholdelse og fængsling i Kina af FN-personel i strid med Koreavåbenstilstandsoverenskomsten. Den amerikanske delegerede redegjorde i „General Committee“ for det konkrete tilfælde, der lå til grund for klagen. En amerikansk militærmaskine tilhørende FN's styrker i Korea blev den 12. januar 1954 skudt ned over Nordkorea. Man hørte ikke siden noget til flyvemaskinen eller dens 11 mands besætning, før Peking radio den 24. november 1954 annoncerede, at de 11 mand var blevet idømt langvarige fængselsstraffe. Den amerikanske delegerede henviste til våbenstilstandsoverenskomsten, der foreskriver pligt til at hjemsende fanger, som ønsker hjemsendelse, og rettede en appel til FN om at udfolde alle anstrengelser for af få dem frigivet. Klagen blev støttet af den britiske delegerede, der betegnede det skete som en udfordring og foreslog, at sagen omgående blev taget op til behandling i selve plenarforsamlingen.

Sovjetunionens delegerede anførte, at de 11 amerikanske flyvere var blevet dømt for spionage, sabotage og forberedelse af væbnet oprør mod Kinas regering. Pådømmelse af forbrydelser af denne art faldt indenfor vedkommende stats egen jurisdiktion, og den amerikanske klage var derfor uforenelig med FN's pagt, art. 2, stk. 7. Der var iøvrigt ikke grundlag for at betragte de pågældende som krigsfanger, siden de var blevet tilfangetaget i Kina, der ikke havde deltaget i Koreakrigen. Af denne grund kunne heller ikke den amerikanske flyvemaskines indtrængen i det kinesiske luft- rum betragtes som en krigsoperation. Flyvemaskinen havde heller ikke haft militære opgaver, men skulle nedsætte oprørsagenter.

Ved sagens forelæggelse i plenarforsamlingen oplyste den amerikanske delegerede bl. a., at de 11 flyvere havde været optaget på lister over savnet FN-personel, som gentagne gange var blevet afgivet i våbenstilstandskommissionen. Fra kinesisk side havde man imidlertid svaret, at alle krigsfanger, der ønskede hjemsendelse, var blevet hjemsendt, og havde sluttelig afvist spørgsmålet som kommissionen uvedkommende. At Kina havde deltaget i Koreakrigen fremgik med tydelighed af, at mere end 800 000 kinesiske soldater forsynet med våben af mest moderne type havde kæmpet i Korea under ledelse af den kinesiske hærs næstkommanderende.

Den sovjetrussiske delegerede gentog sin argumentation fra „General Committee“ og tilføjede, at processen i Peking, de fremlagte beviser og de anklagedes tilståelser tilfulde havde bekræftet spionageanklagen.

Den britiske delegerede bemærkede, at det just var det bemærkelsesværdige fællestrek for kommunistisk retsforfølgning, at fangerne altid tilstår og dommen altid er skyldig. Den omstændighed, at de 11 flyvere havde været i uniform, var tilstrækkelig til at vise det absurde i spionageanklagen, men iøvrigt var ifølge våbenstilstandsoverenskomsten også fanger, som blev beskyldt for forbrydelser, berettiget til hjemsendelse.

Den amerikanske klage blev derpå optaget på dagsordenen, og debatten genoptoges umiddelbart med nye indlæg af stormagterne og med taler af en lang række af de øvrige medlemsstater. Der fremkom